

Arrest

nr. 262 988 van 26 oktober 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 6 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 15 april 2021.

Ook zijn echtgenote dient op 6 december 2019 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 31 mei 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent geboren in de hoofdstad San Salvador. U woonde sinds uw kindertijd bij uw ouders in Santa Tecla. Na het afronden van uw middelbare school hebt u gedurende één jaar hogere studies communicatie gevolgd, maar u rondsloot deze niet af. Nadien hebt u verschillende jobs gedaan, meer bepaald in de toeristische, de telefonie- en de drankensector. Uw vierde en laatste job was bij Distribuidora Salvadoreña, een groot bedrijf in de detailhandel. Uw functie bestond erin om geïmporteerd bier te verkopen; u ging hierbij steeds bij klanten aan huis met een bedrijfswagen.

Sinds 2013 bent u samen met L.d.M.Q.B.(...) (CG X; OV xxx). In de beginjaren van jullie relatie woonden jullie niet samen en bleef zij inwonen bij haar gezin in Residencial San Alberto, Mejicanos. Echter, wanneer haar gezinsleden besloten om te verhuizen zonder haar, verhuisde u zelf op 18 februari 2019 naar het ouderlijk huis van uw partner in Residencial San Alberto. Sindsdien woonden jullie samen.

Op 2 oktober 2019 bezocht u in het kader van uw werkzaamheden een nieuwe klant, namelijk een winkel in de gemeente San Rafael Cedros. Toen u daar buiten kwam, werd u onderschept door twee bendeleden van de Mara Salvatrucha (MS-13). Zij vroegen u wat u op die plek deed en zetten vervolgens hun zinnen op uw portefeuille. Zij namen een foto van uw identiteitskaart, bekeken een foto van uw partner en stalen 10 dollar. Ook gaven zij u te kennen dat ze u niet meer wilden zien in de zone. Op het einde van de dag lichtte u uw baas in over wat er gebeurd was, waarop deze zei dat u gedurende twee weken niet meer naar dat gebied moest gaan. Daarenboven ontving u diezelfde dag in de avond een bedreigend Facebookbericht van een onbekend profiel, maar u merkte dit bericht pas 's anderendaags op wanneer u opstond. U ging opnieuw te rade bij uw baas, die u op zijn beurt aanraadde om klacht in te dienen bij de politie.

Op 3 oktober 2019, wendde u zich alleen naar het politiecommissariaat van Santa Tecla en diende u een klacht in. Men wist u daar te vertellen dat uw dossier doorgestuurd zou worden naar de politie van Cuscatlan. Op 18 oktober 2019 raadpleegde u een tweede maal de politie van Santa Tecla om te peilen naar de voortgang van uw klacht. Het antwoord luidde dat er nog geen inspecteur was toegewezen aan uw zaak.

Op 23 oktober 2019 ging u met een bang hart terug naar San Rafael Cedros voor uw werk omdat dat moest van uw chef. Aan het begin van deze zone kreeg u echter danige schrik dat u uiteindelijk terugkeerde en de klant van die dag aldus niet bezocht. Wanneer uw baas dat later die dag te weten kwam, reageerde hij ontevreden aangezien uw gedrag niet strookte met de bedrijfspolitiek. Daarom moest u op 30 oktober 2019 koste wat het kost desbetreffende klant (i.e. dezelfde winkel als deze van op 2 oktober) gaan bezoeken. En zo geschiedde. Toen u buitenkwam uit de winkel, werd u aangeklampt door één van de bendeleden van voorheen. Hij nam u mee naar een steegje en vroeg daar uw gsm, waarop u zei dat u die niet bij zich had. Hij had ook uw visitekaartjes gevonden en zei tegen u dat u een gebrek aan respect voor de mara toonde. Vervolgens gaf hij u een slag in de buik en ook een slag op het hoofd met de kolf van zijn pistool. Uw belager zei dat het probleem vanaf nu persoonlijk geworden was en dat u snel van hen ging horen. Wanneer u thuis kwam, besloot u na overleg met uw partner om ontslag te nemen omdat uw leven in gevaar was. 's Anderendaags, op 31 oktober 2019, lichtte u uw chef in over deze beslissing. Hij ging akkoord met uw ontslag, maar vroeg u om nog één week langer door te werken zonder voorgaande klant te bezoeken, hetgeen u uiteindelijk ook deed.

Op 6 november 2019 ontving u een telefonische oproep van een onbekend nummer. Uw correspondent identificeerde zich als de Mara Salvatrucha, noemde u bij uw naam en zei dat hij wist waar u werkte, waar u woonde en wie uw partner was. Hij eiste geldelijke sommen van u, meer bepaald 2000 dollar op dat eigenste moment en daarna 500 dollar per maand. Ook werd u met de dood bedreigd en werd er gezegd dat u uw partner aan hen moest uitlenen om haar te verkrachten. Diezelfde dag nog verhuisde u samen met uw partner naar Cumbres de Cuscatlan, een veilige wijk in Antiguo Cuscatlan. Van daaruit besloten jullie het land te ontvluchten en begonnen jullie het vertrek naar België voor te bereiden. Op 12 november 2019 kochten jullie hiervoor de vliegtickets aan en op 15 november 2019 huwde u met uw partner Luz de Maria, dit om een lichtpuntje te bieden in de duisternis van jullie situatie. Het huwelijk werd volledig voltrokken in het huis van uw zus, met uw schoonbroer als getuige, en alles werd geregeld door een advocaat die aan huis kwam.

Op 28 november 2019 verliet u samen met uw partner L.d.M.(...) uw land van herkomst en reisde u met het vliegtuig vanuit San Salvador via Panama-Stad en Parijs naar België. Op 2 december 2019 wendden jullie zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar jullie zich beiden vluchteling verklaarden.

Op 22 december 2020 kregen jullie een eerste zoon, L.E.M.Q.(...). Hij werd prematuur geboren en kampt met nierinsufficiëntie, waarbij zijn ene nier niet werkt en de andere slechts voor 10 procent.

In het geval van een terugkeer naar El Salvador vrezen u en uw echtgenoot te worden vermoord door de MS en dat uw echtgenote door hen zou worden verkracht. Uw echtgenote vreest ook in hoofde van jullie zoon Leonardo, namelijk dat hij zou sterven mocht hij terugkeren naar El Salvador omdat hij aldaar niet de nodige medische zorgen zou ontvangen.

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming dienden jullie de volgende documenten in: jullie paspoorten (originelen gezien), jullie identiteitskaarten (kopieën), jullie rijbewijzen (kopieën), uittreksels van jullie beiden uit het burgerlijk register (kopieën), jullie huwelijksakte (kopie), een politionele aangifte d.d. 03/10/2019 (kopie), een attest van uw werk d.d. 31/10/2019 (origineel), een tweede attest van uw werk d.d. 08/11/2019 (kopie), een ziekenhuisdocument van jullie zoon (kopie), de Belgische geboorteakte van jullie zoon (kopie), een reisdocument (kopie) en schermopnames van Facebook (kopieën).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen

wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande maakt dat de door u aangehaalde asielmotieven omtrent de bendes en uw handelszaak buiten het toepassingsveld van de Conventie van Genève vallen. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend. Wat uw nood aan subsidiaire bescherming betreft, in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, stelt het CGVS vast dat uw verklaringen in verband met de gebeurtenissen in oktober/november 2019 niet kunnen overtuigen.

In eerste instantie moeten de nodige twijfels worden geuit bij de door u aangehaalde gebeurtenissen van 2 oktober 2019. U getuigt dat u op die dag een nieuwe klant ging bezoeken om diens winkel, genaamd San Judas, toe te voegen aan uw route (CGVS, p.10, 12). Wanneer het CGVS u vroeg hoe deze persoon heet, stelde u dat u zich dat niet meer kan herinneren (CGVS, p.12). Het is evenwel merkwaardig dat u de naam van deze klant niet spontaan kunt opgeven, aangezien u zich wel gemakkelijk andere details voor de geest kunt halen zoals de precieze bestelling en het exacte uur waarop dit bezoek plaatsvond (CGVS, p.12). Bovendien kan uw bezoek aan deze klant beschouwd worden als zijnde het startpunt van uw vermeende problemen in El Salvador, en verklaarde u dat u onenigheden kende met uw baas omdat u deze persoon niet meer wilde gaan bezoeken (CGVS, p.11), redenen te meer waaruit blijkt dat dit niet zomaar een doordeweekse klant betrof en diens naam u logischerwijze onmiddellijk te binnen zou moeten schieten. Vanuit dezelfde optiek is het opmerkelijk dat u het adres van deze klant niet kunt opgeven wanneer u dat gevraagd werd (CGVS, p.12). U stelt dat de winkel in de wijk Cuscatlan ligt; een straat en huisnummer kent u niet, maar de confrontatie met de twee bendeleden zou alleszins plaatsgevonden hebben in een straatje op de hoek van de winkel op zo'n 2 à 3 meter daarvandaan (CGVS, p.12, 13). Nochtans verklaarde u ten aanzien van de Salvadoraanse politie dat de desbetreffende klant gevestigd is op de Avenida (laan) Manuel Rico, in de wijk El Centro van de gemeente San Rafael Cedros in het departement Cuscatlan (zie aangifteformulier in administratief dossier). Het feit dat u ginds een vrij exacte locatie kon opgeven met inbegrip van een precieze straatnaam, maar op het CGVS vaag blijft en het departement in kwestie als een wijk aanduidt, is dan ook zeer eigenaardig gezien de ernst van de gebeurtenissen waarnaar u verwijst.

Wat betreft deze aangifte bij de politie, doet het tevens de wenkbrauwen fronsen dat u toen enerzijds liet optekenen dat u op 2 oktober 2019 bestolen werd, maar anderzijds met geen woord repte over het dreigbericht dat u via Facebook had ontvangen (zie aangifteformulier in administratief dossier). Volgens de verklaringen van uw echtgenote had u dit bericht voor het eerst gelezen in de ochtend van 3 oktober 2019 en ging u in de namiddag aangifte doen bij de politie (CGVS Q.B.L.d.M.(...), p.12). Het doet dan ook bijzonder vreemd aan dat u deze dreigementen via Facebook geheel onvermeld liet bij het indienen van uw klacht, temeer daar u zelf verklaarde dat u toen wilde dat de Salvadoraanse politie een onderzoek instelde, zodoende uw belagers te kunnen identificeren en vatten (CGVS, p.15-16). Per slot van rekening kon het betreffende dreigbericht en het daaraan gekoppelde Facebookprofiel – waarvan u zich trouwens ook de naam niet herinnert (CGVS, p.14) – een cruciaal aanknopingspunt zijn in het kader van het politieonderzoek. Wanneer uw echtgenote geconfronteerd werd met dit gegeven, beweerde zij dat u tijdens uw aangifte vooral gesproken hebt “over wat er op die plek was gebeurd” (CGVS Q.B.L.d.M.(...), p.13), een vrij vaag antwoord dat geen enkele uitleg biedt voor het feit dat u slechts fragmentarische verklaringen aflegde bij de politie.

Voorgaande vaststellingen brengen serieuze twijfels naar de oppervlakte bij de door u opgeworpen feiten op 2 oktober 2019, zijnde een aanspreking door twee bendeleden en een dreigbericht via Facebook, waardoor de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen die daaruit voortvloeien op zich al in het gedrang komt. Desondanks kunnen nog een aantal verdere zaken opgemerkt worden.

Om te beginnen valt het logischerwijze niet te begrijpen dat u op 23 oktober (bijna) en op 30 oktober 2019 (effectief) nog teruggekeerd zou zijn naar de winkel San Judas zonder klaarblijkelijke voorzorgsmaatregelen. U reed toen immers met dezelfde (bedrijfs)wagen daarnaartoe en u had de klant in kwestie nooit ingelicht over de eerdere bedreigingen die u beweerdelijk te beurt gevallen waren (CGVS, p.14, 17). Dat u met andere woorden in dezelfde wagen naar exact dezelfde locatie zou gereden zijn en bewust uw eigen gevaar ging opzoeken, oogt op zich al zeer onwaarschijnlijk rekening houdend met uw verklaring als zouden twee bendeleden u enkele weken daarvoor gezegd hebben dat ze u daar niet meer wilden zien (CGVS, p.10-11), en gelet op het eerdere Facebookbericht waarin u duidelijk verboden werd om nog naar die zone terug te keren en waarin u en uw familie met de dood bedreigd werden (zie schermopnames in administratief dossier). Uw uitleg voor uw terugkeer naar San Judas, namelijk dat u dacht dat er misschien niets zou gebeuren (CGVS, p.16), kan derhalve niet gevolgd worden.

En hoewel u dus met dergelijke uitspraak voorgaande bedreiging danig relativeert, schaarst u zich tevens achter de 'politiek van het bedrijf' (CGVS, p.11, 17). Zo zou uw chef u in de nasleep van uw eerste aanvaring gezegd hebben dat u 14 dagen niet naar de zone in kwestie moest rijden, om u daarna plotseling op te dragen dat u koste wat het kost wel moest gaan (CGVS, p.11), opnieuw een uitleg die niet kan overtuigen. U wees er immers op dat het uw baas was die u had aangeraden om na de eerste aanspreking klacht neer te leggen om zo te laten registreren wat er gebeurd was, waarbij u twee weken van hem niet moest terugkeren naar de plaats in kwestie zodat jullie dan konden zien of het onderzoek erop vooruit was gegaan en of er eventueel daders waren gevat (CGVS, p.11). Dit zou in overeenstemming zijn met de bedrijfspolitiek (CGVS, p.17). U verklaarde ook dat, wanneer u op 18 oktober 2019 de politie ging raadplegen om te peilen naar de voortgang van uw klacht, er toen nog geen inspecteur was toegewezen aan uw zaak en er geen vooruitgang geboekt was (CGVS, p.11, 16; CGVS Q.B.L.d.M.(...), p.10). Aangezien net uw baas degene was die u ertoe had aangezet om deze aangifte in de eerste plaats in te dienen cf. de door hem gevoerde bedrijfspolitiek én de politie volgens uw laatste raadpleging uw zaak nog niet terdege zou hebben onderzocht, lijkt het dan ook volledig ongerijmd dat hij u op 23 oktober 2019 en 30 oktober 2019 toch liet teruggaan naar de winkel San Judas. Hiermee zou hij immers ingaan tegen zijn eigen advies en bovendien ook de goede werking van het bedrijf dwarsbomen, wetende dat u gemakkelijk opnieuw door de bende kon gevat worden. Uw chef had er met andere woorden alle baat bij om u alvast niet naar de klant in kwestie te laten terugkeren. Dat u een tweede keer aanstalten maakte om terug te keren naar deze zone op 23 oktober 2019 en dat ook effectief deed op 30 oktober 2019, kan in het licht van het voorgaande dan ook niet worden aangenomen.

Los van het voorgaande lijkt ook de gang van zaken die u schetst weinig plausibel. Zo is het uiterst merkwaardig dat u tijdens uw voorgehouden aanvaring op 30 oktober 2019 opnieuw te kampen kreeg met doodsbedreigingen en deze keer ook met twee slagen, maar uw belager op dat moment geen melding maakte van een specifieke som die u vanaf toen diende te betalen en hij u op het einde van de confrontatie aanmaande om weg te gaan (CGVS, p.11, 17-18). U had in het verleden immers al tweemaal de eis van de bende in de wind geslagen (eenmaal verbaal waarbij dezelfde persoon aanwezig was en andermaal via Facebook) om hun territorium niet meer te betreden. Gelet op de economische werkwijze van criminele bendes in El Salvador, zou men logischerwijze kunnen verwachten dat de MS op dat eigenste moment geld van u eist omdat u tegen hun waarschuwingen in hun territorium was binnengekomen, zeker aangezien de confrontatie volgens u 10 minuten duurde en uw belager daar dus voldoende tijd voor had (CGVS, p.17-18). Dat hij dit niet deed, en uiteindelijk zelf zei dat u moest weggaan (CGVS, p.17-18), valt daarom al moeilijk te geloven. Dat de MS dan wel gedurende een week niets van zich liet horen om pas vervolgens via de telefoon 2000 dollar en daarna 500 dollar per maand van u te eisen (CGVS, p.11, 18-19), lijkt nog minder te vatten. Dit klemmt des te meer daar de MS volgens u een foto had genomen van uw identiteitskaart en derhalve op de hoogte moet zijn geweest van uw toenmalige adres en gelet op het gegeven dat de MS volgens uw verklaringen ook in uw eigen wijk aanwezig was (CGVS, p.4). Men kan, anders gesteld, aannemen dat, mocht deze bende uit zijn op uw dollars, al dan niet als wraak omdat u teruggekeerd was naar het door hen gecontroleerde gebied, zij u onmiddellijk en persoonlijk beginnen af te persen, en niet pas een week later door middel van een telefoontje.

Uw verklaringen over dit telefoongesprek kunnen overigens ook niet overtuigen. Wanneer het CGVS u vroeg hoe de betalingen van de geëiste bedragen (2000 dollar en daarna 500 dollar per maand) praktisch in zijn werk zou gaan, antwoordde u op vage wijze: --hij zei me dat iemand me ging contacteren op een plaats, maar aangezien ik op het einde niet heb willen meewerken, is het niet verder gegaan (CGVS, p.19). Nochtans verklaarde u ook dat datzelfde telefoongesprek maar liefst 5 minuten duurde en los van het feit dat u het voorstel niet aanvaardde, zoals u zelf aangeeft (CGVS, p.19), kan worden verwacht dat het op dit moment menens moet zijn geweest voor de bende en zij u concrete instructies meegeven, zoals een duidelijke datum en concrete locatie voor de betaling. Dat een te duchten bende als de MS dit niet deed en telkens zo slordig te werk zou gaan, is niet geloofwaardig.

Zonder afbreuk te doen aan het voorgaande, moet worden aangestipt dat uw gedrag geenszins in overeenstemming te brengen valt met de vrees die u naar voren brengt. Ten eerste hebt u nooit de autoriteiten ingelicht van de vermeende aanvaring op 30 oktober 2019 en ook niet van het telefoontje op 6 november 2019 (CGVS Q.B.L.d.M.(...), p.14). De tegenuitleg van uw vrouw hiervoor, namelijk dat u dat niet gedaan had omdat het toen al iets persoonlijks en iets groots geworden was en omdat er geen enkele actie kwam vanuit de politie (CGVS Q.B.L.d.M.(...), p.14), kan niet worden gevolgd. Indien jullie werkelijk voor ogen hadden dat uw vermeende problemen met de MS groot en persoonlijk waren geworden, is dat net een reden te meer om wel degelijk de autoriteiten hiervan op de hoogte te stellen,

zodoende deze problemen het hoofd te kunnen bieden. Het blijft dan ook eigenaardig dat u wel degelijk aangifte doet van een louter verbale aanspreking (die u later zelf relativeert; zie supra), maar niet van doodsbedreigingen via Facebook, afpersingen van grote bedragen via de telefoon en twee fysieke slagen. Het zou namelijk een eerste, logische stap zijn om na het ervaren van dergelijke taferelen de plaatselijke ordediensten te raadplegen. Dat u dit niet deed, doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen feiten. Daarenboven moet worden aangestipt dat men niet kan verwachten van de Salvadoraanse autoriteiten dat zij optreden tegen uw belagers, indien zij in het geheel niet op de hoogte zijn van de verdere ontwikkelingen in uw situatie. Dat jullie de politie niet meer zouden hebben geconsulteerd omdat er voorheen geen enkele actie meer kwam vanuit hun hoek, zoals uw echtgenote verklaarde (CGVS Q.B.L.d.M.(...), p.14), is dan ook niet redelijk.

Ten tweede is het zeer merkwaardig dat u besloot om ontslag te nemen na de vermeende confrontatie op 30 oktober 2019 maar dan wel nog doorwerkte tot 6 november 2019 (CGVS, p.11). Dit is niet ernstig. Het ligt immers in de lijn der verwachtingen dat iemand die ontslag neemt omwille van doodsbedreigingen, dat dan ook direct doet en niet nog gedurende een week blijft verder werken. Door dit te doen en zich nog op de baan te begeven – u spreekt immers over uw routes en ook wanneer u de dreigtelefoon kreeg was u voor uw werk onderweg (CGVS, p.11) – zou u de perfecte gelegenheid creëren voor de bende om u nog eens te treffen. Hiermee geconfronteerd, opperde u dat het om een gunst ging vanwege uw baas en dat u niet meer moest terugkeren naar de plaats in kwestie (CGVS, p.18), een uitleg die overigens geen hout snijdt aangezien de Mara Salvatrucha ook op andere plekken in El Salvador actief is.

Ter ondersteuning van uw verklaringen hieromtrent legde u een brief neer die zou zijn geschreven door uw baas, waarin staat dat “uw ontslag te wijten is aan persoonlijke bedreigingen vanwege bendes die uw leven in gevaar brengen” (CGVS, p.3). Afgezien van het feit dat dit louter een kopie betreft waarvan de lay-out aanzienlijk verschilt van het andere attest vanwege Distribuidora Salvadoreña – zo ontbreekt hier de officiële kop- en voettekst van het bedrijf én is de stempel verschillend – en de authenticiteit op zich al in vraag kan worden gesteld, moet worden opgemerkt dat de inhoud maar bedenkelijk overkomt. Het valt namelijk niet aan te nemen dat uw baas u enerzijds tegen uw zin aanmaant om zich tegen uw zin naar een zone te begeven waar er een bende opereert die u met de dood bedreigt en hierbij ontevreden reageert wanneer u stelt dat u uit angst deze verplaatsing niet gedaan hebt (CGVS, p.11), maar hij anderzijds wel door middel van een brief kenbaar zou maken dat u bedreigd werd door een criminele bende en daardoor ontslag moest nemen.

Ten derde is het helemaal frappant dat u en uw echtgenote op 6 november 2019 beslist hadden om El Salvador te verlaten en tot aan jullie vertrek op 28 november 2019 gingen onderduiken bij uw zus in Antiguo Cuscatlan, maar dat jullie aan de andere kant wel nog getrouwd zijn in die periode, meer bepaald op 15 november 2019 (CGVS, p.4, 11, 20-21; CGVS Q.B.L.d.M.(...), p.11). U verklaarde hieromtrent dat de formaliteiten zich volledig voltrokken in het huis van uw zus, waarbij er enkel een advocaat naar het huis kwam en uw schoonbroer als getuige optrad (CGVS, p.21). Uit de door u neergelegde huwelijksakte blijkt evenwel dat jullie huwelijk plaatsvond in de stad San Salvador en dat daarbij drie personen aanwezig waren die niet jullie broers of zussen zijn (zie huwelijksakte in administratief dossier; verklaringen DVZ, vraag 16, “broers en zussen”). Hiermee geconfronteerd op het persoonlijk onderhoud, bleef u vasthouden aan uw eerdere verklaring – die aldus volledig in tegenstrijd is met uw huwelijksakte – en beweerde u dat Antiguo Cuscatlan, de woonplaats van uw zus, in het departement San Salvador gelegen is (CGVS, p.21). Blijkt echter dat Antiguo Cuscatlan niet in San Salvador, maar in het departement La Libertad ligt (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Dat u kennelijk onwaarachtige verklaringen aflegt over de locatie en het aantal aanwezigen van uw huwelijk en hier zelfs na confrontatie geen klare wijn over wil schenken, ondermijnt uw algehele geloofwaardigheid. De vaststelling dat het klaarblijkelijk mogelijk was om buitenshuis een huwelijksceremonie te organiseren en daarvoor getuigen uit te nodigen, wijst er bovendien eens te meer op dat u en uw echtgenote zich wel degelijk in een veilige situatie moeten hebben bevonden in El Salvador in de periode voor jullie vertrek naar België.

Omwille van bovenstaande opmerkingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door u opgeworpen problemen met de Mara Salvatrucha (MS).

In de mate dat uw echtgenote aanvoert dat zij in het geval van een terugkeer vreest dat de gezondheid van jullie zoon achteruit zou gaan en dat hij mogelijks zou kunnen sterven omdat de nodige medische zorgen voor hem niet beschikbaar zijn in El Salvador (CGVS Q.B.L.d.M.(...), p.15), hetgeen jullie staven met zijn geboorteakte en met een ziekenhuisdocument, moet worden opgemerkt dat deze motieven

geen verband houden met jullie beweerde vluchtaanleiding. Jullie zoon was op het moment van jullie vertrek immers nog niet geboren. Dit betreft een uitsluitend medische problematiek in zijn hoofd die geen verband houdt met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van medische elementen in se dient u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat er u noch de status van vluchteling kan worden toegekend, noch deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De tot hertoe nog niet besproken documenten die u indiende, kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. De paspoorten van u en uw echtgenote, jullie identiteitskaarten, jullie rijbewijzen, jullie uittreksels uit het Salvadoraans burgerlijk register en het reisdocument tonen jullie identiteit, nationaliteit, herkomst en reisweg aan. Dit zijn zaken die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing. Voor wat betreft uw aangifteformulier bij de politie, werd reeds verwezen naar het feit dat de bedreiging die u beweerdelijk via Facebook toegestuurd kreeg daar niet in vermeld staat, alsook het gegeven dat u nooit aangifte gedaan hebt van de volgende incidenten waarvan u melding maakt en dat deze vaststellingen de geloofwaardigheid van uw problemen met de MS ondermijnen. Los daarvan moet ook worden benadrukt dat deze aangifte louter een weergave biedt van uw eigen verklaringen die u bij de politie aflegde, niets meer of minder. Derhalve kan het aangifteformulier – dat overigens louter een kopie betreft – de ongeloofwaardigheden in uw asielrelaas niet herstellen. Tot slot kan aan de Facebookschermopnames geen objectieve bewijswaarde toegekend worden. Dergelijke berichten kunnen met enig knip- en plakwerk door eenieder opgemaakt zijn.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggedleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadargroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadargroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijst verzoeker tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Hij geeft in dit verband aan dat het rapport van de verwerende partij verouderd is en achterhaald. Hij citeert landeninformatie van november 2019 van The Guardian en Foreign Policy. Verzoeker werpt nog op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Hij vreest dat hij geen werk zal hebben en hij niet de noodzakelijke medische zorgen zal kunnen krijgen indien hij besmet raakt met deze ziekte.

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgend stukken toe:

- UK Home Office "*Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs*" van januari 2021;
- screenshots van facebook.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 28 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021;
- COI Focus "*El Salvador: Veiligheidssituatie*" van 12 oktober 2020.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij en zijn echtgenote in geval van een terugkeer naar El Salvador zullen worden vermoord door leden van de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) in de gemeente San Rafael Cedros en dat zijn echtgenote door hen zou worden verkracht omdat hij tegen hun wil in alsnog naar hun zone zou zijn teruggekeerd. Verzoekers echtgenote vreest ook dat hun zoon L. zou sterven mocht hij terugkeren naar El Salvador omdat hij aldaar niet de nodige medische zorgen zou ontvangen.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering. Het geweld in El Salvador is wijdverspreid en bijzonder ernstig waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this*

Section will necessarily be found to be a refugee.”; “Depending on the particular circumstances of the case (...)”, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bende geweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn voor de beoordeling in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn geslacht, leeftijd, achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal daarom verder nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

5.3. De commissaris-generaal besluit op basis van de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote die om dezelfde redenen om internationale bescherming verzoekt, alsook van bepaalde door hem neergelegde documenten, dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. Hij stelt vast dat (i) verzoeker noch de naam noch het adres van de klant kan opgeven die hij op 2 oktober ging bezoeken en waarna zijn problemen met bendeleden van MS-13 begonnen, (ii) in de aangifte bij de politie niets vermeld staat over het dreigbericht dat hij via facebook had ontvangen, (iii) het niet aannemelijk is dat verzoeker zonder voorzorgmaatregelen zou zijn teruggekeerd naar de winkel San Judas, (iv) het volledig ongerijmd overkomt dat zijn baas hem op 23 oktober en 30 oktober 2019 liet teruggaan naar de winkel San Judas terwijl zijn baas net diegene was die verzoeker ertoe had aangezet om aangifte in te dienen én de politie zijn zaak nog niet terdege zou hebben onderzocht, (v) de door verzoeker geschetste gang van zaken weinig plausibel lijkt, (vi) zijn verklaringen over het telefoongesprek van 6 november 2019 niet kunnen overtuigen, (vii) verzoekers gedrag niet in overstemming te brengen valt met de vrees die hij naar voren brengt daar hij (a) de autoriteiten nooit heeft ingelicht over de vermeende aanvaring van 30 oktober 2019 en het telefoontje van 6 november 2019, (b) verzoeker na de vermeende confrontatie van 30 oktober 2019 is blijven doorwerken tot 6 november 2019 waarbij de brief van zijn baas naar vorm en inhoud bedenkelijk overkomt en (c) verzoeker, hoewel hij zou zijn ondergedoken tijdens de periode van 6 november tot 28 november 2019 wel nog is getrouwd waarbij hij kennelijk onwaarachtige verklaringen aflegt over de locatie van en het aantal aanwezigen op zijn huwelijk, hetgeen er des te meer op wijst dat verzoeker en zij echtgenote zich wel degelijk in een veilige situatie moeten hebben bevonden voor hun huwelijk, en (viii) de voorgelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op voorgaande appreciatie.

Wat betreft de gezondheid van hun zoon, stelt de commissaris-generaal vast dat dit een uitsluitend medische problematiek betreft waarvoor de geëigende procedure dient in te stellen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven

van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

5.4. De loutere kritiek in voorliggend verzoekschrift dat de verwerende partij voortgaat op haar subjectief aanvoelen om te stellen dat de aangehaalde gebeurtenissen van 2 oktober 2019 niet aannemelijk overkomen, is niet ernstig. De commissaris-generaal heeft zich bij het nemen van zijn beslissing laten leiden door verzoekers eigen verklaringen en is hierbij terdege tot de vaststelling gekomen dat deze gebrekkig zijn: *“U getuigt dat u op die dag een nieuwe klant ging bezoeken om diens winkel, genaamd San Judas, toe te voegen aan uw route (CGVS, p.10, 12). Wanneer het CGVS u vroeg hoe deze persoon heet, stelde u dat u zich dat niet meer kan herinneren (CGVS, p.12). Het is evenwel merkwaardig dat u de naam van deze klant niet spontaan kunt opgeven, aangezien u zich wel gemakkelijk andere details voor de geest kunt halen zoals de precieze bestelling en het exacte uur waarop dit bezoek plaatsvond (CGVS, p.12). Bovendien kan uw bezoek aan deze klant beschouwd worden als zijnde het startpunt van uw vermeende problemen in El Salvador, en verklaarde u dat u onenigheden kende met uw baas omdat u deze persoon niet meer wilde gaan bezoeken (CGVS, p.11), redenen te meer waaruit blijkt dat dit niet zomaar een doordeweekse klant betrof en diens naam u logischerwijze onmiddellijk te binnen zou moeten schieten. Vanuit dezelfde optiek is het opmerkelijk dat u het adres van deze klant niet kunt opgeven wanneer u dat gevraagd werd (CGVS, p.12). U stelt dat de winkel in de wijk Cuscatlan ligt; een straat en huisnummer kent u niet, maar de confrontatie met de twee bendeleden zou alleszins plaatsgevonden hebben in een straatje op de hoek van de winkel op zo'n 2 à 3 meter daarvandaan (CGVS, p.12, 13). Nochtans verklaarde u ten aanzien van de Salvadoraanse politie dat de desbetreffende klant gevestigd is op de Avenida (laan) Manuel Rico, in de wijk El Centro van de gemeente San Rafael Cedros in het departement Cuscatlan (zie aangifteformulier in administratief dossier). Het feit dat u ginds een vrij exacte locatie kon opgeven met inbegrip van een precieze straatnaam, maar op het CGVS vaag blijft en het departement in kwestie als een wijk aanduidt, is dan ook zeer eigenaardig gezien de ernst van de gebeurtenissen waarnaar u verwijst.”*

Het feit dat deze bevindingen in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van enig gebrek aan objectiviteit. Door te stellen de verwerende partij de nadruk legt op *“details en pietluttigheden”* verliest verzoeker zichzelf in het minimaliseren en bekritisieren van de gedane vaststellingen zonder concrete elementen bij te brengen ter weerlegging of ontkrachting ervan, te meer omdat verzoeker niet ontkent dat zijn bezoek aan deze klant het startpunt vormt van zijn beweerde problemen in El Salvador

5.5. Verzoeker geeft voorts aan dat hij bij de politie wel degelijk het dreigbericht heeft aangekaart dat hij via facebook had ontvangen maar dat men het niet wilde noteren omdat men het niet belangrijk genoeg vond gezien het een anonieme (en geen fysieke) bedreiging was. Verzoeker kan hier echter niet worden gevolgd. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat dit dreigbericht samenhangt met de diefstal op 2 oktober 2019 (NPO, p. 11). Dat de politie wel deze diefstal noteerde, waarbij verzoeker overigens de namen van de daders ook niet wist, maar dan niet het dreigbericht dat hij later die dag zou hebben gekregen omdat het uitging van een onbekend profiel en het geen fysieke bedreiging was, is gezien het belang ervan voor het politieonderzoek niet aannemelijk. De politieagent in kwestie heeft volgens verzoeker overigens ook doorgevraagd naar hoe de individuen eruit zagen, wat ze gestolen hadden en heeft nog de politie van Cuscatlan gecontacteerd om te weten waar het was geweest (NPO, p. 15). De bewering dat hij het dreigbericht niet belangrijk genoeg zou hebben gevonden om te noteren, kan uit deze vraag naar meer informatie niet blijken. Daarenboven beweerde zijn echtgenote na confrontatie met de vaststelling dat in de aangifte niets wordt vermeld over het dreigbericht, dat verzoeker vooral heeft gesproken *“over wat er op die plek was gebeurd”* (NPO echtgenote, p. 13). Nergens gaf zij aan dat de politieagent het niet wilde noteren. Dit betreffen dan ook loutere a posteriori verklaringen die door de Raad niet worden aangenomen.

De screenshots die verzoeker heeft neergelegd van dit vermeend dreigbericht, doen hieraan geen afbreuk en nemen niet weg dat er in de politieaangifte nergens melding van wordt gemaakt. Bovendien zijn de facebook-schermopnames niet afkomstig van een objectieve bron. Dergelijke conversatie op sociale media kan verder eenvoudig worden geënceneerd en ze biedt geen garantie over de authenticiteit van wat wordt besproken noch kan ze worden geverifieerd. Om deze redenen kan aan zulke conversatie maar heel beperkte bewijswaarde worden toegekend en volstaat deze op zich niet om verzoekers verklaringen hierover als aannemelijk te beschouwen, laat staan voor waar aan te nemen.

Los daarvan, wordt in de bestreden beslissing nog terecht opgemerkt dat de aangifte louter een weergave biedt van verzoekers eigen verklaringen. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, de klacht is niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaden die

werden verricht door politie of justitie. Er zijn aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klacht, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van verzoeker, slechts een zeer geringe bewijswaarde worden toegekend die in casu niet volstaat om de geloofwaardigheid van het relaas vast te stellen, te meer gelet op het ontbreken van enige melding over het facebook-bericht.

5.6. Verzoeker houdt in het verzoekschrift voor dat het de bedrijfspolitiek was om klacht in te dienen, 14 dagen thuis te blijven en na deze afkoelingsperiode terug aan de slag te gaan, maar overtuigt wederom niet waarom zijn baas eiste dat verzoeker, ondanks de risico's die hij hierbij liep, terug naar de winkel San Judas moest teruggaan. Verzoeker wees er tijdens zijn persoonlijk onderhoud inderdaad op dat het conform de bedrijfspolitiek was dat zijn baas hem had aangeraden om na de eerste aanspreking klacht neer te leggen om zo te laten registreren wat er was gebeurd, maar vervolgde dat hij daarop twee weken niet moest terugkeren naar de plaats in kwestie *“zodat ze dan konden zien of het onderzoek erop vooruit was gegaan en of er eventueel daders waren gevat”* (NPO, p.16). Verzoeker verklaarde ook dat, wanneer hij op 18 oktober 2019 de politie ging raadplegen om te peilen naar de voortgang van zijn klacht, er toen nog geen inspecteur was toegewezen aan zijn zaak en er geen vooruitgang was geboekt (NPO, p.11, 16; NPO verzoekster, p.10). Dat zijn baas, hoewel het onderzoek nog niets had opgeleverd, toch eiste dat verzoeker op 23 oktober 2019 en 30 oktober 2019 terugging naar de winkel San Judas, is in het licht van wat voorafgaat weinig geloofwaardig, te meer verzoeker aangaf dat voor zijn baas het leven meer waard is en zij zich bijvoorbeeld niet mochten verzetten tegen de bendes (NPO, p. 7). Zoals de commissaris-generaal terecht bemerkt zou zijn baas hiermee immers ingaan tegen zijn eigen advies en bovendien ook de goede werking van het bedrijf dwarsbomen, wetende dat verzoeker gemakkelijk opnieuw door de bende kon worden gevat. De bewering dat hij een tweede keer aanstalten maakte om terug te keren naar deze zone op 23 oktober 2019 en dat ook effectief deed op 30 oktober 2019, kan in het licht van het voorgaande dan ook niet overtuigen.

Verzoeker stelt verder dat hij de kostwinner van het huis was en niet zomaar kon stoppen met werken, maar overtuigt allerminst. Gezien de ernst van de door verzoeker beweerde bedreigingen mag immers worden verwacht dat hij alle middelen inzet om zichzelf in veiligheid te stellen. Indien verzoeker zich daadwerkelijk bedreigd voelde na het incident op 2 oktober, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij koste wat het kost zou wegblijven uit deze zone. De vaststelling dat verzoeker na het incident van 2 oktober toch is terugggegaan naar deze zone, hij pas na de vermeende confrontatie op 30 oktober 2019 ontslag heeft genomen en zelfs na zijn ontslag nog bleef doorwerken tot 6 november 2019, valt niet te rijmen met de door hem voorggehouden vrees.

5.7. Los van het voorgaande stelt de commissaris-generaal verder terdege vast dat ook de door verzoeker geschetste gang van zaken weinig plausibel is: *“Zo is het uiterst merkwaardig dat u tijdens uw voorggehouden aanvaring op 30 oktober 2019 opnieuw te kampen kreeg met doodsb bedreigingen en deze keer ook met twee slagen, maar uw belager op dat moment geen melding maakte van een specifieke som die u vanaf toen diende te betalen en hij u op het einde van de confrontatie aanmaande om weg te gaan (CGVS, p.11, 17-18). U had in het verleden immers al tweemaal de eis van de bende in de wind geslagen (eenmaal verbaal waarbij dezelfde persoon aanwezig was en andermaal via Facebook) om hun territorium niet meer te betreden. Gelet op de economische werkwijze van criminele bendes in El Salvador, zou men logischerwijze kunnen verwachten dat de MS op dat eigenste moment geld van u eist omdat u tegen hun waarschuwingen in hun territorium was binnengekomen, zeker aangezien de confrontatie volgens u 10 minuten duurde en uw belager daar dus voldoende tijd voor had (CGVS, p.17-18). Dat hij dit niet deed, en uiteindelijk zelf zei dat u moest weggaan (CGVS, p.17-18), valt daarom al moeilijk te geloven. Dat de MS dan wel gedurende een week niets van zich liet horen om pas vervolgens via de telefoon 2000 dollar en daarna 500 dollar per maand van u te eisen (CGVS, p.11, 18-19), lijkt nog minder te vatten. Dit klemt des te meer daar de MS volgens u een foto had genomen van uw identiteitskaart en derhalve op de hoogte moet zijn geweest van uw toenmalige adres en gelet op het gegeven dat de MS volgens uw verklaringen ook in uw eigen wijk aanwezig was (CGVS, p.4). Men kan, anders gesteld, aannemen dat, mocht deze bende uit zijn op uw dollars, al dan niet als wraak omdat u teruggekeerd was naar het door hen gecontroleerde gebied, zij u onmiddellijk en persoonlijk beginnen af te persen, en niet pas een week later door middel van een telefoontje.”*

Met het nietszeggend betoog dat de verwerende partij enkel veronderstellingen maakt over hoe de bendeleden zouden hebben gereageerd, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die voorgaande pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontcrachten.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, betreffen deze bevindingen geen loutere veronderstellingen, maar blijkt dat de commissaris-generaal de aannemelijkheid (plausibiliteit) van verzoekers verklaringen heeft geanalyseerd

Uit een analyse van verzoekers verklaringen in het licht van specifieke en algemene objectieve landeninformatie over de reputatie en (economische) werkwijze van criminele bendes in El Salvador (zie EASO, Judicial analysis 'Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System', 2018, p. 76), volgt immers dat de commissaris-generaal terecht mocht bemerken dat de door verzoeker geschetste gang van zaken weinig plausibel is. Gelet op de informatie over de reputatie en werkwijze van een bende zoals MS-13 en de sociale en territoriale controle die zij in wijken uitoefenen, blijkt immers dat zij over het algemeen meer doortastend en agressief zijn in hun manier van aanpak, en redelijkerwijze kan worden verondersteld dat dit zeker het geval is wanneer iemand in hun vizier is gekomen (COI Focus "El Salvador: Veiligheidssituatie" van 12 oktober 2020, p. 9-11; 14-16; UNHCR guidelines, p. 10-13; UK Home office, Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs, januari 202, p. 30-38).

De Raad wijst er bovendien op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen in verband met zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat verzoekers relaas aan geloofwaardigheid ontbreekt.

5.8. Waar de commissaris-generaal verder aanstipt dat het niet inlichten van de autoriteiten over de vermeende aanvaring op 30 oktober 2019 en het telefoontje op 6 november 2019 afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker opgeworpen feiten, slaagt verzoeker er niet in hier anders over te doen denken. De uitleg in zijn verzoekschrift dat hij geen klacht durfde neer te leggen bij de politie aangezien de politie zelf is gefiltreerd door bendeleden, kan in zijn geval allerminst ernstig worden genoemd. Dit heeft hem immers niet tegengehouden om klacht in te dienen omtrent de gebeurtenissen op 2 oktober 2019. Het blijft dan ook onaannemelijk dat verzoeker wel aangifte doet van een louter verbale aanspreking, maar niet van doodsb bedreigingen via facebook, afpersingen van grote bedragen via de telefoon en twee fysieke slagen. Het zou namelijk een verdere, logische stap zijn om na het ervaren van dergelijke gebeurtenissen de plaatselijke ordediensten te raadplegen. De vaststelling dat verzoeker dit niet deed, doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem opgeworpen feiten.

5.9. De overige motieven worden door verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze zonder meer overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

5.10. De tot hertoe nog niet besproken documenten die verzoeker neerlegde, vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De identiteitskaarten van verzoeker en zijn echtgenote, hun paspoorten, rijbewijzen en uittreksels uit het Salvadoraans burgerlijk register hebben betrekking op hun persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. Hetzelfde geldt voor het reisdocument dat enkel hun reisweg bevestigt. Deze documenten houden evenwel geen verband met het vluchtrelaas.

5.11. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de voorgelegde documenten, met hun beperkte bewijswaarde en inhoud, niet worden aangevuld en geruggesteund door aannemelijke en geloofwaardige verklaringen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de bevindingen van de commissaris-generaal, waaruit talrijke tegenstrijdigheden, inconsistenties en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Nu aan zijn voorgehouden problemen met MS-13 geen geloof kan worden gehecht, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en

de regels van een criminele bende, laat staan dat hij om deze reden een gegronde vrees heeft of een reëel risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Verzoeker brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Verzoeker verklaart dat hij in een zone woonde waar de bende MS-13 domineert (NPO, p. 4), maar maakt, naast zijn vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer zal worden vervolgd of geïsoleerd door bendeleden.

5.12. Waar verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een preciaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontegenwoordigd of opzettelijk worden geweigerd.

In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

5.13. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft.

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bende-geweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden geviseerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer.

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt helder dat een vertrek uit El Salvador omwille van bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers beweerde problemen met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden geviseerd door bendeleden, laat staan dat zijn vertrek uit El Salvador om die reden risico-verhogend of verzarend zou zijn.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet

aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

5.14. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burger-slachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burger-slachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES